

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 31. S. Maximi Obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

nafterio S. Joannis de *Gael*, & hodie de *Sæculum VII*
S. Meen dicto, Cucullum induit, & san- A. C. 658.
 cto sine quieuit. Jodocum multas Fran-
 ciæ Civitates peragrantem in Territorio
 Pontivenfi Dux quidam, nomine Hay-
 monius, distinuit, & sui Oratorii Pres-
 byterum ordinari curavit, ubi ministra-
 vit annis septem. Tum ad Deserta con-
 fugiens sæpe mutavit Sedem; at in loco
 ultimo Monasterium celebre, quod ejus
 Nomen gerit, fundatum est. Anno cir- *Mart. Rom.*
 citer 668. obiisse fertur, eumque Eccle- *13. Dec.*
 sia 13. Dec. honorat. S. Fiacrius, a ve- *Act. to. 2.*
 teribus *Fevre* appellatus, Natione Sco- *p. 598.*
 tus, id est, Hibernus, in Franciam dela-
 tus, in Diocesi Meldensi substitit, ubi
 S. Faro, qui illius Gentis homines ama-
 bat, ei locum in Silvis, *Breuil* dictum,
 ad commorandum assignavit. Ibi con-
 structo S. Virginis Oratorio, & ædifica-
 ta domo, in quam hospites suscipiebat,
 multa patravit miracula, hodieque ejus
 Cellula peregrinationibus illorum, qui
 ulceribus affliguntur, celebratur. Obiit *Mart. Rom.*
 anno circiter 670. & Defuncti Reliquiæ *30. Aug.*
 in Ecclesia Cathedrali Meldensi asser-
 vantur. Ecclesia vero S. Fiacrii memo-
 riam trigesimo Augusti colit.

§. XXXI.

S. Maximi Obitus:

In Oriente cum S. Maximus & duo Ana-

Sæculum VII Anastasii illius Discipuli ad exilium in Regione Lazensium fuissent damnati, octavo die Junii, Indictione quinta anno 662. illo pervenerunt, & statim separati sunt. Imo paucula necessaria, quæ habebant, etiam filum & acus erepta.

Act. S. Maximi p. 67.

Quia S. Maximus equo uti non poterat, nec vehiculorum publicorum jactationem ferre, feretrum ex vimine contextendum fuit, quo, tanquam in lectulo, ad Arcem, quæ *Schemari* dicebatur, Alanorum Regioni propinquam devectus est. Duo Anastasii primum in alias Arces inclusi; sed paucis diebus elapsis iterum protrahuntur, & Anastasius Monachus Sumam deducitur, cum vero vires omnes toleratis Constantinopoli tormentis, & itineris labore essent exhaustæ, vigesimo quarto Julii eodem anno 662. expiravit. S. Maximus ubi Arcem *Schemari* intravit, prædixit obitus sui diem, qui dies Sabbati, decimus tertius Augusti, Indictione quinta, eodem anno 662. fuit. Ejus memoria eodem die ab Ecclesia colitur.

Mart. Rom. 13. Aug.

Non exiguus numerus Librorum a S. Maximo conscriptorum ab interitu vindicatus ad nos usque pervenit; sunt vero aliqui Dogmatici & Theologici, aliqui Morales & pii. Occurrunt Responsa ad multas Scripturæ Quæstiones; at, dum eas explicat, sæpissime ad sensum

sum allegoricum convertitur, cumque ipse Scripta sua relegens adverteret, has Allegorias esse obscuras, addidit Scholia seu Commentarios, quos ad intelligendum Textum esse necessarios dicit. Tractatus ejus Morales in Articulos dividuntur, quorum alter alteri non connectitur. Theologiæ Partes principales ^{tom.2.p.381.} lucubravit, Trinitatem in quinque Dialogis, qui olim S. Athanasii partus esse putabantur, & Incarnationem in omnibus aliis Operibus suis, præsertim in Quæstione de duabus Voluntatibus; quippe singulari Dei Providentia ad defendendum hunc Fidei Articulum missus fuisse videtur. In Disputatione adversus Pirrhum, S. Maximi in argumentando Methodum & sublimis scientiæ specimen vidimus. ^{Sup. Lib. XXXVIII. §. 36.}

De iisdem Quæstionibus agit in Epistolis ad diversos directis & speciatim ad Maximum Presbyterum in Cypro. In aliqua Epistolarum ad hunc Presbyterum dicit, Byzantinos S. Martinum Papam vituperasse, quod in suis Epistolis Synodiceis affirmaret, Spiritum Sanctum etiam a Filio procedere. *Romani, inquit S. Maximus, afferunt Textus Patrum Latinorum & S. Cyrilli Alexandrini in ejus Commentario in S. Joannem, quibus demonstrant, se non affirmare, Filium*

S 5

esse

Sæculum VII esse Principium Spiritus Sancti; (*)
A. C. 562. sciunt enim, Patrem esse unicum Princi-
 pium utriusque, Filii per Generationem,
 & Spiritus Sancti per Processionem; sed
 id solum volunt probare, quod Spiritus S.
 etiam a Filio procedat, & hac ratione U-
 nitatem & inseparabilitatem Substantiæ
 stabilire.

S. Maximus in Opera, quæ S. Dio-
 nysio Areopagitæ tribuebantur, commen-
 tatus est, nec de eorum Auctore dubi-
 tasse videtur. Porro Hierarchiæ Eccle-
 siasticæ S. Dionysii Exemplar imitatus,
 & eandem secutus Methodum, Mysta-
 gogiam suam scripsit, quæ est Allegori-
 ca explicatio Missæ, saltem ad hoc uti-
 lissima, ut de Quæstione facti possimus
 reddi certiores, & inspicere, an Liturgia
 Græca jam illis temporibus eadem, ac
 hodie, fuerit.

to. 2. p. 489.

§. XXXII.

Ali & Moavia Califæ.

Interim Musulmanni prospera Fortuna
 pugnabant. Cum Othmanus Califa
 odium

(*) Imo Filius est Principium Spiritus Sancti,
 quia Pater & Filius spirantes constituunt unum
 Principium Spirati seu Spiritus Sancti. Sed hæc
 S. Maximi ætate necdum tam clare a Doctõribus
 fuerant explicata, & sufficiebat credere, Spiri-
 tum Sanctum etiam a Filio procedere.